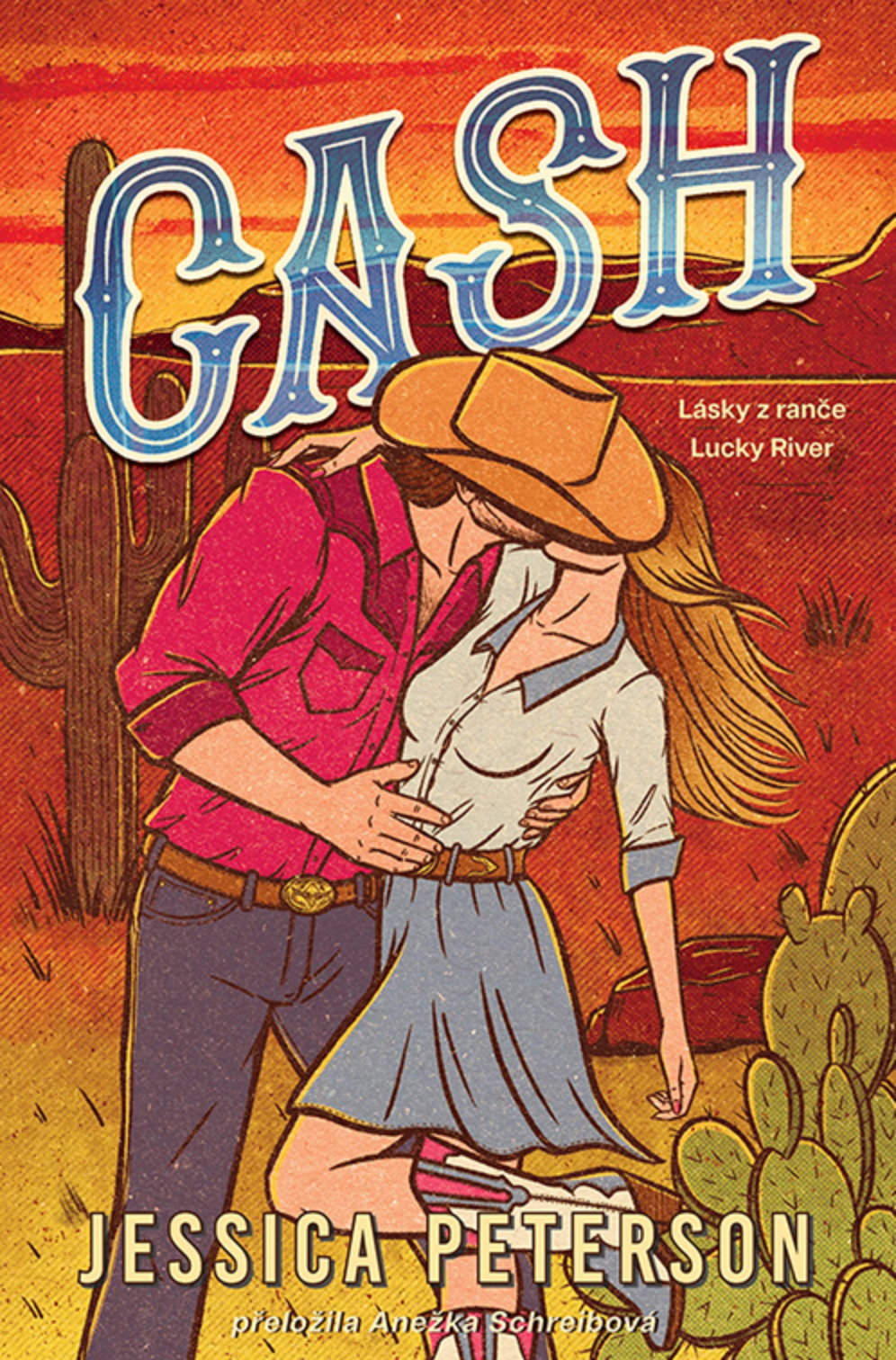

CASH
Lásky z ranče
Lucky River
JESSICA PETERSON
přeložila Anežka Schreibová

CASH

Cash
Copyright © 2024 by Jessica Peterson
All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Anežka Schreibová, 2026
Cover © Jenny Richardson, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8598-8 (pdf)

JESSICA PETERSON

1.

LÁSKY Z RANČE LUCKY RIVER

přeložila
Anežka Schreibová

Red

OBSAH

POLIB SI, KOVBOJI	7
VÁLKA ZAČÍNÁ	21
ŠMEJDI A JEJICH SLADKÝ ŘEČIČKY	35
HODNÁ HOLKA	47
RODEO MŮŽE ZAČÍT	57
TAK SE UKAŽTE, HADI	66
HURÁ DO SEDLA	79
TOTÁLNĚ V HÁJI	88
JAKO NA HOUPAČCE	99
BUDE TO OSTRÝ	112
KŮZLÁTKA A JEDEN PŘEŠLAP ZA DRUHÝM	121
ŠTÍSTKO	130
VAROVNÉ SIGNÁLY	140
KROK ŠPATNÝM SMĚREM	147
JAKO UTRŽENÁ ZE ŘETĚZU	159
DRŽÍME KROK	172
AŤ ŽIJOU RANČERKY	182
NA DRUHÉ STRANĚ	195

VE STARÝCH KOLEJÍCH 207
TANEC S KOVBOJI 223
STOJÍ ZA HŘÍCH 238
AŤ ŽIJE TEXAS 248
ODHALENÍ 261
SNÍDANĚ DO POSTELE 273
PŘEKRÁSNÁ SPOUŠŤ 285
AŽ PO UŠI 293
KDYŽ SE DAŘÍ, TAK SE DAŘÍ 300
DVĚ NEKONEČNÉ MINUTY 307
NA ROZCESTÍ 316
SEX VE MĚSTĚ 324
ZLATÁ HOREČKA 335
SYMBOLY ŠTĚSTÍ 349
KLOBOUK NA SEBE, KOVBOJE POD SEBE 362
PODĚKOVÁNÍ 370

Pro tu divokou holku v každé z nás.
Rozjeď to naplno. Odhoď zábrany.
Nenech se zkrotit.

1

Mollie

POLIB SI, KOVBOJI

ZÁŘÍ

Moc dobře vím, že jsem v samém srdci krajiny kovbojů, ale když mi pohled padne na opravdického kovboje přijíždějícího na opravdickém koni před opravdický saloon, stejně překvapením dupnu na brzdu.

Copak jsem se vrátila v čase?

Nebo je celý ten výjev fata morgána? Teploměr na palubní desce koneckonců ukazuje 43 stupňů.

Moje SUV se téměř ztrácí v oblaku prachu, který se mě drží už od Beltonu, a dočasně mi tak zakrývá výhled na budovu s nápisem U Chřestýše.

Konečně se prach pomalu usazuje. Jo, vážně je to kůň. A vážně z něj právě ladně sesedá chlápek v těsných džínách a kovbojském klobouku. Seskočil ze sedla s takovou lehkostí, až mi z toho na okamžik vyschlo v krku.

Vzpomínám si, jak máma vždycky říkala, že v Hartsvillu chcípl pes. Jak je vidno, minimálně jedno zvíře tu přežilo.

Jak si tak prohlížím průčelí budovy stojící za kovbojem, přepadne mě náhlý pocit, že je mi to tu nějak povědomé. Nesouměrná okna dvoupatrové cihlové stavby se lesknou v mlhavém odpoledním světle a na vyšisované markýze se zeleno-černými pruhy se vyjímá obraz chřestýše skvrnitého s rozeklaným jazykem čnícím mezi tesáky.

Když jsem v tomhle malém městečku uprostřed ničeho byla naposledy, bylo mi šest let. Proč by mi v paměti utkvěla zrovna nějaká putyka?

„Mollie, jsi tam?“

Trhnu sebou. Wheeleřin hlas v telefonu mě vrátí zpátky do reality, za volant mého range roveru. Bezmyšlenkovitě dupnu na plyn a v duchu děkuju bohu, že je hlavní ulice liduprázdná. Naštěstí tu není koho srazit.

Tedy až na kovboje a jeho koně, na které letmo mrknu do zpětného zrcátka. Jsem jen něco málo přes tři sta kilometrů jihozápadně od Dallasu, ale připadám si, jako bych přistála na jiné planetě.

Zašátrám po klimatizaci vedle volantu a nasměruju si proud ledového vzduchu přímo na obličej. „Jo, jsem tady, promiň. Zrovna jsem dorazila do Hartsvillu a… myslím, že jsem právě zažila westernovou verzi seriálu *Cizinka*. Se saloonem a kovbojem.“

Z reproduktorů se ozve chraplavý smích mé nejlepší kamarádky a obchodní partnerky v jedné osobě. „Vezmi s sebou kovboje Jamieho zpátky do Dallasu. Řekni mu, že ve městě se žije líp.“

„To je bez debat.“ V reakci na navigaci, která oznamuje, že se blížím k cíli, natáhnu krk a vykouknu přes čelní sklo. „Máma nekecala, když tvrdila, že je to tady totální zapadákov.“

„Shrábni prachy a koukej z tý díry vypadnout. Brnkni, až budeš hotová, jo? Myslím na tebe.“

Usměju se, i když mi žaludek nervozitou udělá menší kotrmelec. „Díky. Nemůžu se dočkat toho našeho novýho pop-upu.“

„Já taky ne. Jsem zvědavá, jak to dopadne.“

Tenhle týden otvíráme dočasnou prodejnu našich kovbojských bot v jednom z nejznámějších dallaských butiků. Jeho klientela má styl i peníze, takže doufáme, že naše zboží půjde na dračku. Dost by nám to teď bodlo.

Zavěsím a zpomalím před poslední budovou po levé straně, za níž hlavní ulice plynule přechází v jedno velké nic. Křídově bílá vyprahlá zem, spoře posetá stromy, kaktusy a křovinami, se lehce tetelí v odpoledním žáru.

Mosazná cedulka vedle dveří hlásá: *Goody Gershwinová, právnička, od r. 1993*.

„Dorazili jste do cíle," informuje mě navigace.

Zaparkuju vedle obřího červeného pickupu, který vypadá, že taky pamatuje rok třiadevadesátý. Stažená okénka odhalují zašlé šedé čalounění na přední jednolité sedačce a na straně spolujezdce se povaluje sada největších hitů country dua Brooks & Dunn.

Sada *kazet*.

Možná jsem se doopravdy vrátila v čase.

Jen co vylezu z auta, vedro mě udeří do tváře jako dobře mířená facka. Sálá z vozovky a pálí mě do holých nohou.

Do toho mi slunce shora praží na hlavu a ramena. Připadám si, jako by mě někdo zavřel do grilu.

Přehodím si tašku přes rameno a přemítám, proč by sakra někdo chtěl žít zrovna tady. Co na téhle díře táta viděl?

Nemůžu uvěřit, že jsem vážně zpátky. Ani tomu, že on je definitivně pryč.

Především ale nedokážu strávit, že jsem prošvihla příležitost všechno to mezi námi napravit.

Smutek, smíchaný s pořádnou dávkou vzteku, mě tíží jako balvan.

Jakmile otevřu vchodové dveře, rozezní se skutečný litinový zvonek připevněný nad rámem. Uvnitř kanceláře panuje příjemný chládek a známá vůně čerstvě uvařené kávy mi trochu zklidní myšlenky.

Od nedalekého stolu na mě vycení zuby mladík s kulatými brýlemi. „Vy musíte být Mollie Lucková. Vítejte u nás! Já jsem Zach, Goodyin asistent." Obejde stůl, aby mi podal ruku. „Můžu vám něco nabídnout? Vodu? Kávu? Doufám, že cesta nebyla příliš náročná."

Potřesu mu pravicí. „Tři hodiny jízdy, ušlo to. Ráda vás poznávám, Zachu. A nic si nedám, díky."

Zach uznale kývne směrem k mým nablýskaným, křiklavě růžovým kozačkám. „Ty jsou fakt šmrncovní!"

„Jé, děkuju. To je model z nejnovější kolekce mojí značky."

„Vy vlastníte firmu na boty?" ozve se ode dveří po mé levici, v nichž se vzápětí zjeví žena s krátkými tmavými vlasy ve světlém lněném kostýmku. Krk jí zcela neironicky zdobí westernová kravata na černé kožené šňůrce se stříbrnou sponou. „To je teda něco!"

„Vyrábíme je přímo tady v Texasu."

Žena roztáhne rty do takového úsměvu, až se jí v koutcích očí objeví vrásky. „To je ještě větší pecka! Jsem Goody Gershwinová. Ráda vás konečně poznávám, Mollie. Váš otec o vás často mluvil. Byl na vás moc pyšný."

V očích mě zaštípou slzy a srdce se mi sevře. Táta že na mě byl pyšný? Nikdy to nedal najevo. Rozhodně mi to nikdy neřekl. Ale snad by byl aspoň trochu hrdý na to, kam až jsem to dotáhla.

Vykouzlím nucený úsměv. „Taky mě těší."

„Upřímnou soustrast. Zdejší komunita nese Garrettovu smrt velmi těžce, ale nedovedu si ani představit, jak hrozné to musí být pro vás."

Srdcem mi projede ostrá bolest a v krku se mi udělá knedlík. „Komunita" si byla s tátou očividně mnohem bližší než já. Na druhou stranu, na jeho pohřeb v Dallasu před třemi měsíci kromě mámy, jejích rodičů, Wheeler a mě nikdo nedorazil, takže kdo ví. „Děkuju."

„Jsme rádi, že jste tady." Goody pustí moji ruku. „Dnešek by měl být poměrně jednoduchý. Jako vykonavatelka závěti vašeho otce s vámi projdu jeho pozůstalost a rozdělení majetku, včetně jeho přání ohledně –"

Vtom se za mnou opět rozezní zvonek. Goody vzhlédne a vrásky kolem očí se jí o něco prohloubí. „Ahoj, Cashi! Tebe vždycky ráda vidím."

Cash. Proč mi to jméno zní povědomě?

„Brý odpoledne."

Něco na tom hlubokém hlasu, snad jeho chraplavě drsný tón nebo silný jižanský přízvuk, mě přiměje ohlédnout se přes rameno.

Při pohledu na toho fešáka stojícího ve dveřích mi srdce na okamžik vypadne z rytmu. Vypadá, že mu táhne na třicítku. Možná je mu i lehce přes třicet. Je vysoký, odhadem tak metr devadesát, a postavu má jako vystřiženou z reklamy na fitko – široká ramena, silné paže, dlouhé nohy a mohutná stehna, která se mu rýsují pod přiléhavými džínami.

K hrudi si tiskne kovbojský klobouk, jako by ho právě smekl z té hřívy rozcuchaných, u konečků zvlněných hnědých vlasů. Hřbet ruky mu křižují vystouplé žíly a obličej zdobí strniště, které nad horním rtem přerůstá do kníru. Běžně mě kníry nijak neberou, ale na něm to z nějakého důvodu vypadá zatraceně dobře. Na sobě má bílo-modrou pruhovanou košili, která podtrhuje jeho kobaltově modré oči. Oči tak sytě modré, že v kontrastu s jeho opálenou tváří téměř svítí.

Ty oči se upřou do mých. Tep se mi z toho rozduní v uších. Jeden úder. Druhý.

Intenzita a smělost toho pohledu mě úplně vyvede z rovnováhy. Uvězní mě jím a zkoumá. Proč mám pocit, že je podrážděný? Dokonce nasupený.

Náhle se mi vybaví vzpomínka na dva vytáhlé modrooké kluky na korbě pickupu. Jeden z nich si z hlavy toho druhého udělal

boxovací pytel a pěsti létaly stále rychleji, dokud je někdo z kabiny neokřikl, ať toho nechají.

Bratři Riversovi.

Navzdory tomu, jak často ty děti přicházely k modřinám a boulím, jsem jim hrozně záviděla. Jako jedináček jsem toužila po domě plném sourozenců a Riversovi jich měli celou smečku. Jasně si vzpomínám, jak si paní Riversová na sedadle spolujezdce hladila těhotenské bříško.

Jejich rodina vlastní ranč vedle toho tátova. Pamatuju si, že jsem ty kluky párkrát viděla ve zdejším obchodě se zemědělskými potřebami a jednou taky v Lubbocku na rodeu. Ne tak často, abychom se skamarádili, protože nechodili do školy a místo toho je jejich máma učila doma na ranči, takže jsem na ně neměla moc kde narazit, ale dost často na to, abych věděla, kdo jsou.

Už nedokážu vzdorovat Cashovu pohledu ani o vteřinu déle, a tak sklopím zrak k jeho botám. Mají hranatou špičku. Tmavě hnědá kůže je léty nošení celá zohýbaná, ale zjevně dobře udržovaná, o čemž svědčí čerstvá vrstva ošetřujícího krému.

A zase je tu ten neurčitý pocit něčeho známého, který mě přepadl už dříve.

Díky své práci se v kovbojských botách vyznám lépe než kdokoliv jiný. Tyhle jsou značky Lucchese – ručně vyrobená, drahá klasika. Je to ten typ bot, které se dědí z generace na generaci.

Takové nosil táta. Nemám tušení, jak si to můžu pamatovat, ale jsem si tím jistá až do morku kostí.

„Mollie, ráda bych vám představila Cashe Riverse," natáhne Goody ruku jeho směrem. „Dělá na vašem ranči předáka už… jak dlouho už to vlastně –"

„Dvanáct let," přeruší ji Cash úsečně. Jeho odměřený tón mě utvrdí v tom, že je vážně naštvaný. Ale proč by byl naštvaný na mě?

A proč vůbec pracuje na našem ranči? Co se stalo s tím, který patřil jeho rodině? Nějak mi to nejde do hlavy.

Ale aspoň už dává smysl, proč dorazil na čtení otcovy závěti. Jako předák mě má nejspíš provést po pozemku a ukázat mi, co a jak.

Ne že by to bylo potřeba. Jakmile bude ranč Lucky přepsaný na mě, okamžitě ho dám na prodej. Rozhodně nemám v plánu chovat dobytek v nějakém zaprášeném vidlákově.

Vždycky jsem byla spíš městský typ a celý můj život je stejně v Dallasu – moji přátelé, rodina i Bellamy Brooks, firma na výrobu kovbojských bot, kterou jsem spolu s Wheeler založila. Obchody konečně začínají šlapat a díky tomu dědictví, které mi co nevidět spadne do klína, je budeme moct pořádně rozjet.

„Cash. No ne, tebe si pamatuju," natáhnu k němu ruku.

Pohlédne na ni, rty stažené do tenké linky. Na okamžik zavládne trapné ticho, načež beze slova sevře mou dlaň do té své velké a teplé. Z jeho pevného stisku se mi zrychlí puls. Ruku má suchou a samý mozol, ale jeho dotek je zvláštním způsobem elektrizující.

Opětuju mu pevný stisk a záměrně se mu znovu podívám do očí.

„Už je to nějakej ten pátek," utrousí nakonec.

Je z něj cítit obyčejné mýdlo říznuté něčím smyslnějším. Možná vodou po holení. Ať už je to cokoliv, voní to svěže, bylinkově a tak přitažlivě, že mi to opět rozhodí srdeční frekvenci.

„Ráda tě zase vidím," vypravím ze sebe.

Čekám na Cashovu reakci. Co je to vůbec za jméno, Cash? Vážně to má v rodném listu, nebo je to jen přezdívka?

On však zarytě mlčí.

„No, teď, když jsme v plném počtu, tak se do toho dáme." Goody si od Zacha vezme složku a malou taštičku na zip. „Pojďme do zasedačky."

Poté vykročí do chodby, zatímco já se otočím na Cashe, který mi sotva znatelně pokyne kloboukem. „Až po tobě."

Přemýšlím, jestli mu to vždycky tak málo mluví, nebo je jen kolosální kretén.

Tak moc se chci vrátit do Dallasu, až mě z toho rozbolí žaludek. I když… ten mě vlastně bolí pořád, takže to není žádná novinka.

S Cashovými těžkými kroky v patách se vydám za právničkou.

Tak hoďka. Maximálně dvě. Pak budu konečně v balíku a splním si všechny svoje sny.

Nebo aspoň jeden sen.

A možná že když vrazím tátovy peníze do Bellamy Brooks, přestane mě tolik žrát… no, to všechno.

Goody se posadí do čela dlouhého, naleštěného konferenčního stolu. Zaberu si židli po její pravici a sleduju, jak Cash skládá své mohutné tělo na křesílko nalevo od ní. Klobouk přitom položí na stůl vzhůru nohama, krempou nahoru. To jako dělá proč? Bojí se, aby se mu nepomačkal, nebo co?

Následně si mozolnatou rukou prohrábne vlasy, až se mu tím pohybem napne košile přes širokou, svalnatou hruď.

Odvrátím od něj pohled a raději sáhnu po kabelce, abych z ní vyštrachala diář. Netuším, k čemu mi bude, ale potřebuju nějak zaměstnat ruce. Zničehonic jsem děsně nervózní.

Přitom nemám důvod. Máma mě ujistila, že jsem tátova jediná žijící dcera a dědička. Nikdy se znovu neoženil ani neměl další děti, takže podle jejich rozvodových papírů dostanu veškerý jeho majetek. Peníze jsou ostatně to jediné, čeho jsem se od táty za ty roky dočkala. Kdykoliv jsem je potřebovala, vypsal mi šek.

Ale když jsem potřebovala jeho, nikdy se neukázal.

Za to, že mám nervy na pochodu, může beztak ten nevrlý kovboj naproti mně, který se líně opírá v křesle, nohy roztažené a předloktí ležérně přehozená přes opěrky, jako by se nudil k smrti.

Pocítím nával vzteku. *Já bych tu taky nejradši nebyla, blbečku.*

S tátou jsme si nikdy nebyli blízcí. Ale i když po něm teď zdědím hromadu peněz a ranč, byla bych stokrát radši, kdyby neumřel. Vlastně bych si hrozně přála, aby tu pořád byl, abych to

všechno mohla… co já vím… ještě aspoň jednou zkusit dát do pořádku.

Možná mu naposledy zavolat a říct: „Mám tě ráda. Mrzí mě to, nemůžeme začít znovu?“

Vždycky jsem měla pocit, že na usmíření máme spoustu času.

Tak trochu jsem chtěla, aby mu došlo, jak moc mě trápilo, že po rozvodu našich, když mi bylo šest, prostě zmizel z mého života, takže když jsem byla starší, úplně jsem ho odstřihla. Říkala jsem si, že až se jednou budu mít čím pochlubit, až budu opravdový dospělák, co nelpí na starých křivdách, nějak to mezi námi urovnáme.

Jenže teď už je na všechno pozdě. A to mě ničí.

Goody rozloží na stole několik papírů a uspořádá je do tří řad.

„Na úvod bych chtěla říct, že tyto situace často provázejí silné emoce. Pokud toho na vás bude moc, můžeme udělat přestávku, ano?“

Sundám víčko ze své fialové fixy. „Dobře.“

„Jistě.“ Cash se narovná na židli a lokty se opře o stůl.

„Tak se do toho pustíme.“ Goody sklouzne očima k dokumentům před sebou. „Pro snazší orientaci rozdělíme majetek Garretta Randalla Lucka do dvou kategorií – na finanční a hmotný. Ranč Lucky se rozkládá na sto čtyřech tisících hektarech a zahrnuje stádo čítající patnáct tisíc kusů dobytka, k tomu dvaadvacet budov, několik kusů těžké techniky a ropné vrty, které produkují zhruba tisíc barelů denně. V době sepsání závěti ranč zaměstnával padesát lidí…“

Zaslechnu šustění džínoviny. Mrknu přes stůl a všimnu si, že Cash neklidně podupává nohou. On je taky nervózní.

Co tady vůbec dělá? Čeká snad, že mu z toho taky něco kápne?

„… a pak je zde finanční část, která se skládá z hotovosti a investičního portfolia. Garrett si přál, aby byly veškeré finance vloženy do svěřeneckého fondu…“

Cash vzhlédne a naše pohledy se střetnou. Konečně mi dojde, co znamená ten výraz v jeho očích.

Zášť. Ale proč, proboha? Do tohohle města jsem nevkročila dvacet let. Co jsem mu asi tak mohla udělat?

„… jinými slovy," Goody se zhluboka nadechne a Cash stočí zrak zpět k ní, „Garrett naposledy změnil svou závěť v dubnu tohoto roku. Touto úpravou stanovil, že ranč Lucky i veškeré jeho aktivity odkazuje své jediné žijící příbuzné, Mary Elizabeth Luckové, přezdívané Mollie."

Cash udeří rukama do stolu s takovou silou, až z toho nadskočím. „Se vší úctou, Goody, to není pravda. Garrett řek, že ranč dostanu já."

Udělá se mi mdlo a na moment nemůžu popadnout dech. „Co prosím?"

„Garrett mi ten ranč slíbil," podívá se mi zpříma do očí. „Sliboval mi ho pořád."

Goody svraští obočí. „Obávám se, že to nemáme písemně."

Nevěřícně na něj zírám. „Hráblo ti, nebo co?"

„Nehráblo spíš tobě?" odsekne. „Goody, Garrett tvrdil, že to do závěti dá. Dosvědčí mi to celej Hartsville, úplně každej tady mi to potvrdí. Patsy, John B., všichni na ranči, Sally a Tallulah i… no prostě každej slyšel, jak to Garrett říká. Zamysli se nad tím. Nikdo nezná ranč Lucky líp než já. Moje rodina žije v Hartsvillu už celý generace."

„Byl to můj táta!" I když jsme spolu za posledních deset let sotva promluvili. „Já jsem jeho dcera. Jak tě vůbec mohlo napadnout, že máš nárok na jeho majetek? Ani pořádně nevím, kdo jsi."

Cashovy modré oči planou hněvem. „Věděla bys to, kdybys mu občas zavolala nebo se tu čas od času ukázala."

Ten chlap se mi snad zdá. Ať se jde vycpat.

„Vůbec nic o mně nevíš." Hlas se mi chvěje. „A zjevně nevíš nic ani o mojí rodině. Ten ranč patří mně."

„Nech mě hádat. Chceš ho prodat."

„Do toho ti nic není."

„To si piš, že mi do toho něco je! Nedopustím, aby náš ranč skončil v rukách nějakýho tvýho namachrovanýho kámoše z bohatý rodiny, kterej ví o jeho chodu úplný kulový. Nemáš ani ponětí, kolik práce nás stálo –"

„Na to ti zvysoka kašlu," stisknu čelist. „Ty i tvoje práce jste mi vážně naprosto ukradnutý."

„Ukradený."

„Cože?"

Probodne mě pohledem. „Říká se ukradený."

„Co máš sakra za problém?"

„Kde jen začít?" nakloní se přes stůl blíž ke mně.

„Tak dobrá," zvýší Goody hlas. „Zkusme se uklidnit a chovat trochu slušně, ano? Garrett by určitě nechtěl, abyste se tu takhle hádali. Podle zákona zkrátka musíme respektovat to, co uvedl ve své závěti."

„Dám to k soudu," prohlásí Cash.

Semknu rty. „Tak to chci vidět."

Goody si významně odkašle. „Už můžu pokračovat?"

Cash pořád nespouští oči z těch mých. „Ale jistě."

„Peněžní prostředky, tedy hotovost a investiční portfolio, které byly vloženy do svěřeneckého fondu, rovněž připadnou Mollie."

Když se někdy v devadesátkách našla na odlehlém konci našeho rodinného pozemku ropa, přišel táta k pěknému balíku. Část dostala máma při rozvodu a založila s ní v Dallasu vlastní realitku. Zbytek táta vrazil do ranče a do akcií.

Když vezmu v potaz, že se burzovní index Dow Jones od té doby nejmíň zčtyřnásobil… jo, musí z toho být pořádná hromada peněz.

Cash se pochmurně uchechtne. „Vidíš, měšťačko? Máš svoje prachy. Tak nám nech ten ranč."

Inspiruju se jeho taktikou a mlčím. Nemá smysl takový nesmysl vůbec komentovat. I když by mě zajímalo, co myslí tím „nám".

„Nicméně…" Goody položí dlaň na stůl vedle té mojí, „váže se k tomu jedna podmínka."

Konečně odtrhnu pohled od Cashe a upřu ho na tátovu právničku. „Jaká podmínka? Jako že musím být v určitým věku, abych mohla dědit, nebo tak?"

„Něco takového." Zaváhá. „Tahle doložka je… řekněme poněkud neobvyklá. Abyste získala přístup k penězům z fondu, musíte podle přání vašeho otce žít na ranči Lucky po dobu jednoho kalendářního roku a aktivně řídit každodenní chod společnosti Lucky Ranch Enterprises. V takovém případě vám bude z fondu pravidelně vyplácen štědrý měsíční příspěvek za každý měsíc, který v Hartsvillu strávíte."

Začnu se smát.

Zakloním hlavu a hlasitě se rozchechtám, protože jestli to neudělám, nejspíš se rovnou pozvracím.

Tohle musí být vtip. Přece by můj otec, tichý a praktický člověk, netrval na tom, aby jeho dcera, kterou poslal do internátní školy a poté na vysokou ve velkoměstech, celý rok trčela uprostřed ničeho a pásla krávy.

Jenže Goody nehne ani brvou, jen na mě klidně zírá.

Dobrý bože, ona to myslí vážně.

„To není možný." Cash se nakloní a nahlédne do papírů. „Tohle není Garrettovi vůbec podobný."

Aspoň na něčem se shodneme.

Goody lehce pokývá hlavou. „Seděla jsem přesně na tomhle místě, když mi to Garrett letos v dubnu těmito slovy nadiktoval. Ten den jsme sepsali novou závěť."

Zamrkám, abych potlačila slzy. Žaludek mám jako na vodě. „Ale proč by mě nutil žít na ranči? Je to vůbec legální? Jak by se to vlastně dalo vymáhat?"

Goody se zhluboka nadechne a rozmáchle pokrčí rameny. „Takhle to zkrátka váš otec chtěl, Mollie. Je mi líto. Vím, že to není to, co jste očekávala."

„Co když to prostě neudělám?"

Cash si pohrdavě odfrkne. „Kdo by to byl čekal."

Nevšímám si jeho poznámek a pokračuju o něco naléhavěji. „Mám v Dallasu práci. Jak jsem říkala, vedu tam vlastní firmu. A mám tam byt a… a taky mámu a… přátele, prostě úplně všechno. Nemůžu jen tak…"

„Odejít?" povytáhne Cash obočí. „Můžeš to zkusit. Klidně hned teď."

Vztekle zúžím oči do tenkých štěrbin. „Co takhle jít příkladem? Táta ti evidentně nic neodkázal –"

„To není tak úplně pravda," skočí mi do řeči Goody.

„… tak co kdybys konečně vypadnul?"

Cash vmžiku obrátí pozornost k právničce. „Jsem jedno ucho."

„Nemohla byste mi ty peníze prostě dát, Goody?" žadoním zoufale. „Aspoň část. Než se na tu závěť podívají mámini právníci."

Věnuje mi omluvný pohled. „Bohužel, Mollie. To by nebylo správné. Buď to uděláme tak, jak si to váš otec přál, nebo vůbec. Nejde to nijak obejít."

Myšlenky mi víří hlavou jako zběsilé. Konečky prstů si přitisknu k čelu, zavřu oči a ze všech sil se snažím nepropadat panice. Nějak nechápu, co táta tím svým posledním přáním sledoval. Na ranč jsem nevkročila už dvacet let. Proč mě najednou tahá zpátky?

Proč ze mě chce mít hlavní majitelku ranče Lucky?

Proč mi na tom vůbec záleží?

Proč mě to sakra tolik bere?

Nerozumím tomu. Ale mám pocit, jako by mi někdo protáhl srdce skartovačkou.

„Vzhledem k tomu, že život na ranči vás zjevně…“ Goody si odkašle, „nijak zvlášť neláká, navrhuju, abyste se do Harstvillu přesunula co nejdříve, Mollie. Čím dřív to uděláte, tím dřív vám začnou chodit měsíční příspěvky a tím dřív se budete moct vrátit ke svému životu v Dallasu.“

„Dávám jí maximálně týden,“ zamumlá Cash.

„A já tobě maximálně minutu, jestli mě nepřestaneš urážet.“ Otevřu oči a vrhnu na něj vražedný pohled. „Nemám páru, co na tobě můj táta viděl, ale očividně měl dost mizernej odhad na lidi. Myslím to vážně, vypadni.“

„Ani se nehnu, dokud si nebudu jistej, že ranč Lucky skončí ve správných rukách.“

Goody vstane. „Co takhle dát si pět minut pauzu?“

Zacvaknu víčko na fixu a spolu s diářem ji mrsknu zpět do kabelky. „Na tohle nemám nervy, Goody. Ozvou se vám moji právníci.“

„A nezapomeň za sebou zavřít,“ neodpustí si Cash, zatímco si to rázuju ven ze zasedačky.

„Počkejte, Mollie… slečno Lucková…“ zvedne se od stolu Zach, ale já kolem něj jen proletím a vyběhnu ven, do úmorného odpoledního vedra.

V bezpečí svého auta si konečně dovolím propuknout v pláč. Popadnu telefon a vyťukám mámino číslo. Vyzváněcí tón je přes řev klimatizace sotva slyšet.

„Mollie!“ ozve se její důvěrně známý hlas, který mi alespoň částečně zklidní splašený puls. „Tak co, broučku? Jak to šlo?“

Sesunu se na volant a zabořím obličej do předloktí. Mezi vzlyky zvládnu procedit jen: „Nic moc.“

2

Cash

VÁLKA ZAČÍNÁ

S bušícím srdcem zírám na dveře, kterými si to před chvílí vyštrádovala, a v útrobách se mi usadí nepříjemně tíživý pocit.

Co se to sakra právě stalo? A jak to, že pořád cítím parfém té městské fifleny, i když už je dávno pryč?

„To jako vážně?“ otočím se na Goody. „Garrett fakt odkázal ranč jí?“

Goody přikývne a naskládá papíry zpátky do složky. „Tak to stojí v závěti.“

„Tak to jsme v hajzlu.“

„Třeba ne.“

„Jasně že jo. Kdyby ho nechal mně…“ Hlas se mi zadrhne. Odvrátím pohled a lehce praštím pěstí o stůl. „Postaral bych se o něj. O lidi, o půdu, o zvířata. Jestli to bude mít pod palcem ona, všechno to půjde do kytek.“

„Třeba ne,“ zopakuje Goody a rozepne taštičku na zip ležící vedle složky.

„Měla na sobě růžový kovbojský boty, Goody,“ ušklíbnu se. „Celý nablejskaný. Nový.“

„To je možný, ale dej tomu chvíli čas, než si to všechno sedne. Uvidíme, jak se to vyvine. Musíme respektovat Garrettovo přání."

Zvednu se ze židle a hrábnu po klobouku. „K nikomu jsem nechoval takovej respekt jako ke Garrettovi. Právě proto to takhle nenechám."

„Něco ti přece jenom odkázal."

„A co?"

Sáhne do taštičky a vytáhne klíč. „Je od bezpečnostní schránky v místní bance." V Hartsvillu má pobočku jen jediná banka, Lonestar Bank & Trust Co.

Při pohledu na klíč se mi sevře hrudník. To byl Garrett sjetej, když tuhle závěť psal?

„Máš tušení, co v ní je?" zeptám se.

Goody zavrtí hlavou. „Řekl mi jen, že mu na tom moc záleží. Nechtěl riskovat, že o to přijde, tak to uložil do banky."

Nechápavě nakrčím čelo, zmatený jako lesní včela. Garrett nebyl žádný cíťa. Rozhodně nebyl sentimentální. Nedokážu si představit, že by si z nostalgie schraňoval nějaké rodinné poklady, natož aby je pečlivě zamykal do trezoru.

Že by tam dal hotovost? Šperky? Zbraně? Ale ani to se mi nějak nezdá.

Ať už je tam cokoliv, rozhodně to nebude to, co chci – ranč.

„Mrknu na to." Schovám klíč do kapsy. „Díky, Goody. A pozdravuj ode mě Tallulah."

Goody mě počastuje vlídným úsměvem. „Ráda by tě zas někdy viděla U Chřestýše."

V nechvalně proslulé hartsvillské nálevně jsem dřív trávil každý páteční večer, dokud mě před šesti lety jedna nešťastná taneční otočka neposlala do špitálu. Otřes mozku mě na několik týdnů vyřadil z provozu, a zatímco jsem byl mimo, na ranči šlo všechno do háje. Tohle už znovu riskovat nemůžu.

Jak se tak ploužím chodbou ke dveřím, přihlásí se o pozornost bolest v kolenou a chodidlech. Ve tři ráno už jsem byl na nohou

a v půl páté v sedle a makal s dobytkem. Jsem tak unavený, že bych si nejradši ustlal přímo tady na podlaze, ale takový luxus si nemůžu dovolit. Zvlášť teď, když se plány na budoucnost mojí rodiny zhroutily jako domeček z karet.

Zarazím se v půli kroku, když vedle svého pickupu zahlédnu zaparkované luxusní SUV. Když jsem se těsně před schůzkou s Goody stavil v lékárně, ještě tam nestálo. Ten nóbl bourák patří Mollie, na stopro. Lidi v Hartsvillu vlastní praktická auta. Taková, která nemají pneumatiky v hodnotě lepší dovolené a kvůli jejichž opravě nemusejí prodávat ledvinu.

Tenhle range rover je stejně nablýskaný a směšný jako jeho majitelka.

Obejdu předek svého fordu, narazím si klobouk na hlavu a potlačím nutkání protočit nad burácením toho jejího nadupaného motoru oči v sloup.

Vsadím se, že Mollie má v té káře puštěnou klimatizaci nonstop na plné pecky. Tahle princezna by se jinak v místním vedru nejspíš roztekla.

Jela tímhle fárem i na pohřeb? Na ten, na který nikoho z nás, kteří jsme Garretta znali nejlíp, ani nepozvali?

To SUV je bílé. Jeho lak, kola i světla jsou po cestě z Dallasu celé zaprášené, ale to auto je očividně fungl nové. A taky velké jako kráva, vhodné do hor nebo, v případě Mollie Luckové, k tomu, aby zabíralo místo před drahýma obchoďákama v nějaké honosné předměstské čtvrti. Ta věc musela stát majlant.

Já takovou hromadu peněz viděl leda tak na výpisu z banky, co mi přišel, když umřeli naši. Stálo tam, kolik dlužili poté, co museli dát do zástavy náš dům, aby pokryli ztráty z ranče po pádu cen hovězího v roce 2010.

Tu zatracenou půjčku splácím doteď.

Faktem ale je, že jen díky tomu jsme o Riversův ranč zatím nepřišli. A za to já i bráchové vděčíme Garrettu Luckovi.

Nebyl bez chyby. Ale byl ke mně laskavý, když se mnou život pěkně zametal. A vždycky držel slovo. Nebyl to typ chlapa, co něco slíbí a nesplní.

A už vůbec na něj nesedí, aby své celoživotní dílo svěřil do rukou namyšlenému, rozmazlenému frackovi, co má víc rtěnky než rozumu.

Ale stalo se.

Chybí mi. Strašně moc. Posledních deset let pro mě byl jako táta. Co si bez něj sakra počnu?

Teď se hlavně musím modlit, aby můj starý pickup, co táta koupil jako ojetinu v šestadevadesátém, vydržel ještě aspoň jedno období telení.

S hlavou sklopenou k zemi vylovím z kapsy klíčky od auta a odemknu dveře na straně řidiče. Nechci Mollie Luckovou vidět o nic víc než ona mě. I když jsem z ní v Goodyině kanceláři nemohl spustit oči.

Při vzpomínce na ty její mě bodne u srdce. Má je po tátovi – tmavě hnědé, hluboko posazené. Pronikavé.

Sáhnu po chromované klice. Nohy mám najednou jako z olova. Už se v tom zármutku nesmím dál plácat. Mám zodpovědnost za spoustu lidí, nemůžu se takhle sesypat.

Už už se chystám otevřít, když vtom zaslechnu tlumené zasténání.

Ohlédnu se přes rameno a skrze pravé přední okénko range roveru zahlédnu tu měšťačku, jak sedí zhroucená přes volant a záda se jí otřásají v rytmu hlubokých, trhaných vzlyků. Z toho pohledu mě znovu píchne u srdce.

Naříká tak hlasitě, že ji slyším i přes hučení motoru.

Najednou je mi jí líto. Vím, jaké to je přijít o rodiče, a nikomu bych to nepřál. Dokonce ani jí.

Ale pak si vzpomenu, že svého otce skoro neznala. Vybaví se mi ten prázdný výraz v Garrettových očích, který míval, kdykoliv o ní mluvil. I to, jak na ranč volali právníci, aby nám oznámili, že

si přijedou vyzvednout jeho tělo, aby ho mohli převézt „zpátky“ do Dallasu. Jakýpak zpátky. Garrett tam v životě nežil.

Přes Molliin pláč náhle zaslechnu z reproduktorů další hlas. S někým telefonuje.

„Vypadni z toho zapadákova a vrať se domů,“ radí jí jakási žena. „Ty peníze jsou tvoje, broučku, a já se postarám, abys je dostala. Na to vem jed.“

„Já to nechápu,“ běduje Mollie. „Proč mě nutí, abych si to odpracovala?“

„S tvým tátou… to bylo vždycky děsně složitý.“

„To je slabý slovo.“

Nasednu do auta a nastartuju. Volant přitom svírám tak křečovitě, až mi z toho zbělají klouby. Košile se mi potem lepí na záda.

Mollie není zdrcená kvůli tomu, že přišla o tátu.

Je rozhozená, protože nedostala prachy. Garrett pro ni nebyl nic jiného než chodící bankomat.

Pro mě byl vším. Otcem, kterého jsem ztratil. Mentorem, kterého jsem potřeboval. Přítelem, který mě držel nad vodou, když jsem se utápěl v žalu.

Ztráta Garretta teď může znamenat ztrátu všeho. Našeho způsobu života. Půdy, která je naším domovem už pět… vlastně šest generací, když počítám svou neteř Ellu, která se narodila před pár lety.

Já právě přišel o všechno a tahle zhýčkaná měšťačka tu mezitím bulí, že si na svoje miliony musí rok počkat, protože s člověkem, který zachránil mě i moji rodinu, je to podle ní „složitý“.

Mollie je hezká. To vidí každý, kdo má oči a puls. Ale nic mě neodpuzuje víc než ta její bezohlednost. Ten neochvějný pocit, že jí všechno patří a na všechno má nárok.

Rychlým chmatem zařadím zpátečku a vycouvám z parkoviště. Letmo přitom mrknu směrem k roveru a všimnu si Molliina

obličeje. I přes tónovaná skla je patrné, že má tvář celou opuchlou a zbrázděnou slzami. Opět ucítím náznak soucitu.

Bleskově ho zaplaším a šlápnu na plyn. Na Mollie Luckovou teď fakt nemám kapacitu. Musím vymyslet, jak uživit rodinu, udržet nás šest pohromadě a přitom ctít Garrettovu památku, aby jeho práce nepřišla vniveč.

Můj pickup nemá klimatizaci, a tak stáhnu okénko úplně dolů. Zvenku na mě okamžitě dýchne horký, dusný vzduch. Když zvednu oči k obloze, jediné, co vidím, je prašný opar. Potřebovali bychom déšť, ale dneska se ho nejspíš nedočkáme.

Kdyby byl Garrett ještě naživu, touhle dobou už bychom brázdili ranč ve čtyřkolce. Na koni je v tomhle vedru na padnutí. Nejspíš bychom zajeli k ohybu řeky Colorado, která tvoří západní hranici ranče Lucky, pozorovali divokou zvěř nebo někde ve stínu lovili ryby.

Garrett tu řeku miloval. Skoro stejně jako lov, devadesátkové country songy a sklenici Ranch Water s chilli papričkami. Ze všeho nejvíc ale miloval svou dceru, o které často mluvil a která za ním nikdy nepřijela.

Proč sakra říkal, že ranč odkáže mně, když do závěti dal něco jiného? O jeho budoucnosti jsme spolu mluvili neustále. Garrett pro ten ranč žil. Stejně jako já měl rančerství v krvi. Jeho dědeček koupil první čtyři tisíce hektarů, z nichž se později stal ranč Lucky, někdy na začátku dvacátého století. Patří Luckovým už celé generace.

Garrett mě vzal pod svá křídla, když mi bylo devatenáct, hned po smrti mých rodičů. Odešel jsem z vysoké, abych se postaral o čtyři mladší bratry a převzal rodinný ranč. Garrett mi pomohl vyhrabat se z nejhoršího. I když to znamenalo prodat poslední kus dobytka a každou náhradní pneumatiku od traktoru, abych splatil dluhy po rodičích. Tenkrát jsem si přísahal, že jednoho dne vrátím Riversovu ranči jeho zašlou slávu. Ale tou dobou jsme se snažili prostě jen přežít.

Když už nám na našem ranči nic nezbylo, najal Garrett mě i moje bratry, abychom pracovali na tom jeho. Platil férově a ještě nám poskytl stravu i střechu nad hlavou. Na údržbu rodinného domu na Riversově ranči jsme neměli, a tak nám Garrett dovolil bydlet v útulném srubu, který na svém pozemku postavil, abychom mohli náš starý dům pronajmout, a vydělat si tak něco bokem. Pomohl mi zasvětit mé bratry do všeho, co práce s dobytkem obnáší. Život na tak zaběhnutém a prosperujícím ranči jako ten jeho byla ta nejlepší škola, jakou si člověk mohl přát.

Často jsem přemýšlel, proč byl Garrett k té naší tlupě otrhaných sirotků tak laskavý. Byl bohatý. Úspěšný. Neměl žádný důvod být tak velkorysý. Nejspíš to dělal proto, že se díky nám necítil tolik osaměle. S Molliinou matkou Aubrey se rozvedli dávno předtím, než jsem se v jeho životě objevil já, a ona si následně jejich jediné dítě odvezla s sebou zpátky do rodného Dallasu.

Ale stejně jako můj otec byl i Garrett v jádru rodinný typ. A myslím, že jsme mu během těch let nahradili rodinu.

Já i moji bratři jsme uměli vzít za práci. Milujeme tu půdu, jako by byla naše vlastní. Ke každému jídlu jsme usedali společně s Garrettem a hltali Patsyino kulinářské umění s takovou chutí, jako by to mělo být to poslední, co kdy pozřeme.

Měl nás rád. Stejně jako my jeho.

A přesto mě nikdy nenapadlo, že se na mě jednoho dne obrátí a navrhne: „Co kdybys to tady po mně jednou převzal? Nikdo by to tu nedokázal vést líp než ty."

Hrdlo se mi z toho návalu vzpomínek svírá. Když se přiblížím k bance, přibrzdím a trochu se sehnu, abych z okénka spolujezdce viděl na její prosklené dveře. Uvnitř se svítí, ale na dveřích visí cedule. Ani ji nemusím číst, abych věděl, že je „zavřeno kvůli obchodním záležitostem, otevíráme opět zítra ráno", což v překladu znamená, že se toho dneska moc nedělo, tak to vedoucí pobočky Harley zapíchnul dřív, zaměstnance pustil domů a vyrazil k vodě.

Očividně budu muset tu bezpečnostní schránku odložit na jindy.

Nasměruju auto ven z města a utírám si přitom pot, co mi stéká do očí. Vyhnu se výmolu a vzápětí zpomalím, když před sebou v horkém oparu rozeznám povědomou postavu.

Na koni by se v takovém hicu trmácel do města a zpátky jedině můj brácha. A jedině tehdy, kdyby si šel vybrat výhru ze své pravidelné partičky pokeru.

Košilí si setřu pot a vystrčím hlavu z okna. „Prosím tě, řekni mi, že jsi nějakýho zazobanýho pracháče obral do posledního centu."

Wyatt ke mně ze sedla skloní hlavu a zazubí se. „Jedinej zazobanej pracháč široko daleko jsi tu ty. Jaký to je být majitel ranče Lucky?"

Mlčky na něj zamžourám. Na chvíli se rozhostí ticho.

Bratr svraští čelo a přitáhne koni otěže. „A do prdele."

„Líp bych to neřek."

„Co se stalo?"

„To kdybych věděl. Garrett nejspíš zapomněl přepsat závěť. Přece by mi nelhal."

„Nelhal by nikomu."

„Ranč zdědí Mollie Lucková. Dostane všechno, celej podnik i svěřeneckej fond."

Wyatt vytřeští oči. „Vždyť tu v životě nebyla."

„Já vím."

„Ona ho prodá."

„Já vím," zopakuju.

Wyatt se zahledí na kopce tetelící se horkem. „Cashi…"

„Však já na něco přijdu. Už mám pár nápadů."

Brácha na mě vrhne pochybovačný pohled. „Ne, nemáš."

„Třeba bych…"

„Sám to všechno nezvládneš, Cashi. Nech nás pomoct. Společně něco vymyslíme – ty, já, kluci, Patsy a John B. V Las Vegas pořádaj pokerovej turnaj…"

„Víš dobře, že teď nemůžeš na tak dlouho odjet. Musíme balíkovat seno."

„Ella už chodí na tři dopoledne v týdnu do školky. Sawyer tu teď bude častějc."

Ella je tříletá dcera mého mladšího bratra Sawyera. Je šíleně roztomilá a všichni na ranči ji zbožňují.

Zhluboka vydechnu. Po spáncích mi stéká pot. V autě je vedro jako v peci. „Mollie musí na ranči rok bydlet a hrát si na paní šéfovou, aby ty prachy dostala. Je to v Garrettově závěti."

Wyatt na mě dál nevěřícně zírá. „Co je to za nesmysl?"

„To kdybych věděl. Garrett a Mollie spolu sice skoro nemluvili, ale kdyby někdy o ranč projevila sebemenší zájem, určitě by mi to řek. Přijela by se sem aspoň podívat, ne? Jen tak jí zčistajasna svěřit celý vedení…" Zavrtím hlavou. „Přijde mi to lehkovážný."

„A Garrett lehkovážnej nebyl."

„No právě. Skoro to vypadá, jako by nám tím chtěl něco vzkázat." I tou bezpečnostní schránkou. O klíčku v kapse se ale bratrovi prozatím radši nezmíním. Nechci v něm vzbuzovat plané naděje. Nejdřív zjistím, co v ní vlastně je, a pak se uvidí.

„Možná," pokrčí Wyatt rameny. „Nebo jen chtěl, aby ranč zůstal v rodině."

My ale *jsme* jeho rodina. To vím jistě.

Než mi slíbil, že mi přenechá ranč, vůbec jsem nepředpokládal, že od něj dostanu víc než mzdu za odvedenou práci. Nikdy od nikoho nic nečekám. Očekávání vedou k naději a naděje ke zklamání.

Nejspíš právě to mě na Mollie vytáčí nejvíc – to její přesvědčení, že jí svět něco dluží.

Ani mě nehne, abych pro ni pracoval.

Jenže… mám vůbec na vybranou? Co budu dělat, jestli se sem vážně nastěhuje? Jasně, jsem předák, takže mám hlavní slovo prakticky ve všem, co se na ranči děje. Dohlížím na padesát zaměstnanců. Mám na starost rozpočet, opravy, údržbu vybavení,

porod telat i veškerou péči o zvířata a k tomu víc než sto tisíc hektarů půdy.

Já jsem ten, kdo to tu má pod palcem. Ale ve finále je to majitel ranče Lucky, kdo rozhoduje o mojí výplatě. I o výplatě mých lidí.

Kousnu se do vnitřní strany tváře. Jestli tím člověkem bude Mollie, jsme vážně v hajzlu. Nejenže s ní bude kvůli té její nadřazenosti peklo spolupracovat, ale navíc o vedení ranče neví lautr nic. Nehledě na to, že ho prodá hned, jak bude moct. A co pak bude s náma? Skončíme v rukách nějakého arogantního miliardáře, co si akorát chce hrát na kovboje?

„Vyhrál jsem osm set babek," poklepe Wyatt na svou obnošenou koženou sedlovou brašnu. „Neměl jsem v plánu dávat je do banky, ale můžu je tam uložit, jestli to pomůže. Měli bysme tím získat trochu času."

„Harley dneska zase zavřel dřív. Ale neměl bys u sebe nosit tolik peněz, Wyatte."

Bratr hodí pohledem přes rameno na svou brokovnici schovanou za sedlem. „Klídek, o mě se bát nemusíš."

Tu brokovnici dostal od Garretta k dvacátým narozeninám a od té doby ji nedal z ruky. Asi proto má tak parádní mušku. Což je celkem klika, když uvážím, že Wyatt provozuje v suterénu U Chřestýše ilegální pokerové doupě.

„Nájem z domu by měl na účty za tenhle měsíc stačit. Těch osm stovek si nech, až nám fakt poteče do bot."

Wyatt zvedne oči k obloze. „To by nejdřív muselo zapršet."

To horko je ubíjející. Pomalu začnu pouštět nohu z brzdy. „Podařilo se vám opravit tu pneumatiku na balíkovači?"

„Jo, Duke tu díru zalepil. Byl tam vraženej hřebík. A taky vyměnil olej v traktoru."

„A pokud jde o sekání…"

„To už je taky odbytý. Mimochodem, John B. a Sally zrovna přijížděli, když jsem se šel podívat na ty čtyři krávy, který nám

dělaly starosti. Sally si myslí, že je to jen nějakej virus. Tipuju, že už jsou s vyšetřením hotoví."

„Dobrá práce. Tak se uvidíme u večeře."

Wyatt se zakření. „Patsy dělá svoje vyhlášený hovězí zapečený s bramborovou kaší. Vidíš? Nejsme na tom tak špatně."

Ale máme k tomu slušně nakročeno, pomyslím si a šlápnu na plyn.

Sluncem vybledlý asfalt se leskne v odpoledním žáru. Těžko se mi v tom dusnu dýchá. Hrdlo mám stažené a tep mi buší ve spáncích.

Stisknu knoflík, kterým se zapíná rádio, a nastavím hlasitost na maximum. Jakmile se z reproduktorů ozvou první tóny písně „My Maria", moje splašené srdce se rázem zklidní.

Brookse & Dunna prostě miluju. Už od té doby, co mi Garrett poprvé pustil jejich debutové album *Brand New Man*.

Na ranči na mě čeká spousta věcí k vyřízení. Musím probrat ty krávy s Johnem B., což je zkratka pro jeho prostřední jméno Beauregard. Měl bych zkontrolovat plot na jihovýchodní pastvině, který mělo pár chlapů z ranče opravit. Potřebuju zavolat mechanikovi a objednat pravidelnou technickou kontrolu našich nákladďáků na krmivo. A taky napsat podkováři a připomenout mu zítřejší prohlídku. Ten chlap si pořád plete termíny.

Ryder si navíc dneska ráno stěžoval, že ho bolí v krku. Kdo ví, jestli od Elly nechytil angínu. Pořád si ji mezi sebou přehazujeme jako horký brambor.

Možná právě proto, že mám před sebou tolik povinností, přejedu upravený vjezd na ranč Lucky, kde pokroucené duby vrhají tolik potřebný stín na sytě zelené křoví pod nimi, a pokračuju dál.

Potřebuju si vydechnout. Chvilku na přemýšlení. Pořád čekám, kdy se konečně přestanu cítit tak nesvůj. Tak přehlceně. Garrett je mrtvý už celé měsíce. Přinejmenším už bych měl být schopný spát víc než pár hodin v kuse. Jenže mám strach, že když

na chvíli zpomalím, když přestanu dělat všechno a za všechny, stane se další neštěstí.

Je to plýtvání benzínem, ale vím, že pokud se hned vrátím do všeho toho chaosu, sesypu se. A to poslední, co teď potřebujeme, je předák a bratr, který nezvládá svou práci.

Za doprovodu hudby puštěné na plné pecky jedu dalších deset minut, dokud se po mé levici neobjeví polní cesta. Země kolem ní je zpustlá a vyprahlá do šedohněda a zrezivělý kovaný oblouk nad cestou hlásá: *Riversův ranč, založeno r. 1904.* Z toho pohledu mě zabolí u srdce.

Kdysi byla tato půda řádně obhospodařovaná. Pravda, nikdy nebyla tak zelená jako ranč Lucky, ale to je málokterý ranč. Garrett bral svou roli hospodáře opravdu vážně. Spolu s ochránci přírody jsme se zasadili o to, aby se ranč stal oázou biodiverzity.

Totéž bych rád udělal i s Riversovým rančem. Jenže takový projekt vyžaduje čas a peníze. Obrovskou hromadu peněz. Takovou, jakou jsem myslel, že budu mít ode dneška k dispozici. Díky chovu dobytka a těžbě ropy je ranč Lucky vysoce výdělečný podnik. I kdyby Mollie dostala Garrettovy finanční prostředky, ranč vydělává tolik, že by mi zbylo víc než dost i na to, abych Riversovu ranči vdechl nový život.

Byla by to skvělá investice. Sloučení obou rančů by mi umožnilo vytvořit nové lukrativní zdroje příjmů. Mohl bych rozšířit chov dobytka i ropnou produkci. Otevřít prostory pro hosty, třeba přestavět náš starý rodinný dům na místo pro pořádání akcí nebo na malý penzion. Zřídit lovecký tábor, který by se dal pronajímat nebo by ho mohly využívat místní školy na projekty zaměřené na ochranu přírody.

Byla by to pořádná fuška, ale stála by za to. Zajistila by příliv peněz do naší komunity a udělala z Hartsvillu atraktivní destinaci pro lovce, víkendové turisty i svatební hostiny.

Místo toho všechny ty prachy skončí v Molliině kapse. Ani si nechci představovat, za co je utratí. Za novější range rover?

Nebo další naleštěné kovbojské boty, které by se na skutečném ranči do večera rozpadly?

Zabočím na cestu a bolestně syknu, když auto najede na výmol. Ten tam dřív nebyl. Po levé straně se rozprostírá prázdná pastvina. Plot, dávno ponechaný napospas nepřízni počasí, je na několika místech prohnutý.

Vybaví se mi vzpomínka na tátu. Na to, jak mi pomáhal navléknout pracovní rukavice, než si vedle mě právě u tohohle plotu přidřepl, aby mě naučil, jak ho opravit. Bylo brzké jarní ráno a slunce svítilo ostošest. Bylo dost teplo na to, abychom stáhli okénka přesně tohohle pickupu a nechali Duka v autosedačce na zadním sedadle. Pamatuju si, jak si táta pobrukoval, zatímco mi trpělivě pomáhal vykopat hlubokou jámu do země, krásně měkké po všech těch deštích, jichž jsme ten rok měli habaděj.

Nikdy nezapomenu, jak pyšný jsem byl, když byl sloupek konečně na svém místě. Táta mi stiskl rameno a pochvalně prohlásil: „Tomu říkám parádní plot, hochu. Dobrá práce."

Po chvíli začal Duke pofňukávat, tak jsme naskočili zpátky do auta a namířili si to domů. Máma nám připravila přemrštěně velký oběd: hamburgery topící se v sýrové omáčce, domácí batátové hranolky a zapečenou brokolici. To všechno jsme pak spláchli limonádou tak sladkou, že by z ní jednoho rozbolely zuby.

A jako dezert jsme měli, jak jinak, texaský čokoládový koláč. Jsem si dost jistý, že jsme s bráchama spořádali celý plech. Ryder měl obličej i ruce tak zapatlané od polevy, že ho máma musela na zahradě umýt hadicí. Pak zapnula zavlažovač a my jsme celé odpoledne pobíhali mezi proudy vody jako malí šílenci.

To byly časy…

Ty nejlepší.

Opět na mě padne smutek, když si uvědomím, že jsou navždycky pryč. A Garrett taky.

Ztlumím hudbu a objedu ranč kolem dokola. Dům vypadá v pořádku, ale všechno ostatní dopadlo podobně jako plot. Seník nemá střechu kvůli tornádu, co se tudy prohnalo před pěti lety. Zavlažovací systém přestal fungovat už kdovíkdy a teď jsou všechny naše pastviny pusté a neúrodné.

Tak moc bych si tu chtěl vytvořit nové vzpomínky. Zachovat odkaz svých rodičů a nenechat přijít nazmar všechnu tu tvrdou práci, kterou do Riversova ranče vložili. Vytvořit místo, kde se moji bratři budou mít dobře a kde se budou cítit v bezpečí.

Občas si pozdě v noci dokonce představuju, že bych tu založil vlastní rodinu a žil tady bok po boku se svými bratry a jejich rodinami. Život na ranči nebyl jednoduchý, ale vyrůstat tam bylo kouzelné.

Ztěžka polknu a vydám se zpět k hlavní silnici. Netuším, co budu dělat. Ale rozhodně nedopustím, aby mi nějaká namyšlená měšťačka stála v cestě a bránila dát mé rodině život, jaký si zaslouží.

Jestli chce válku, má ji mít. Pořád ještě mám sílu bojovat.

To je to jediné, co mi zbylo.

3

Mollie

ŠMEJDI A JEJICH SLADKÝ ŘEČIČKY

„Mami, posloucháš mě vůbec?“

Máma přikývne, přestože dál civí do telefonu a palce jí po displeji jen létají. „Jasně. Promiň, zlato. Víš, ta velká zakázka, kterou se snažím získat…“

„Ta v Highland Parku?“

„Přesně ta.“ Máma se na mobil usměje. „Právě mi přišel mail od majitele. Vypadá to, že ji mám v kapse!“

„To je skvělý. Gratuluju.“

Konečně se na mě podívá a sáhne po svém neslazeném čaji. „Největší zakázka v historii firmy. Šedesát milionů! Věřila bys tomu?“

„Šedesát? Tak to je hodně slušný. Komu to patří?“

„Neříkala jsem ti to? Myslela jsem, že jo.“ Zamračí se, když před ni číšník položí její salát. „Promiňte, ale já chtěla dresink, krutony a sýr zvlášť. Podívej, Mollie, tobě to taky smíchali všechno dohromady.“

Nasadím nucený úsměv. „Jsem si jistá, že přesně tak jsem si to objednala.“

Do Dallasu jsem se vrátila už před několika dny, ale máma byla na cestách a domů přijela až dnes ráno.

„Aha." Obrátí se zpět k číšníkovi. „Tak víte co? Aby to bylo jednodušší, odneste ty saláty oba a přinesete nám je s tím vším zvlášť, ano? Děkuju."

S kručícím žaludkem sleduju, jak číšník kvapně odchází i s našimi talíři.

„Uvědomuješ si, že když dáš pryč krutony, sýr i dresink, zbyde ti jen kupička salátu s pár ředkvičkama?"

„Všechna ta laktóza a lepek v krutonech… to by tvému žaludku stejně neprospělo," opáčí máma.

Mám mámu strašně ráda. Vychovala mě sama, a přestože pracovala na plný úvazek, nikdy nechyběla na žádném tanečním vystoupení, školní besídce ani tenisovém zápasu. Na rozdíl od táty, který se neobtěžoval přijít ani na jedno. Nesmírně ji za to obdivuju.

Ale někdy bych si fakt přála, aby se nebála být trochu spontánní. Aby jí tolik nezáleželo na tom, jak vypadá nebo co si o ní kdo pomyslí.

„No každopádně," pokračuje, „ten chlap vlastní jednu z těch velkých ropných a plynárenských společností a zrovna se stěhuje se svojí novou manželkou do Británie. Prý renovujou nějaký luxusní sídlo v Kensingtonu, kousek od toho, kde bydlí princ William a Kate."

„No ty jo. Ti se teda mají," pokývám hlavou a usrknu ze svého šálku čaje.

„Jak vlastně dopadl ten váš pop-up u Georgany?" zeptá se máma. Naráží tím na butik, který tady v Dallasu hostil nejnovější přechodnou prodejnu Bellamy Brooks.

„Dost dobře, rozhodně nás to posunulo správným směrem. Neprodaly jsme toho moc, ale podařilo se mi navázat kontakt s několika známými módními influencery. S Wheeler jsme si s nima domluvily schůzky."